

Catalpa bignonioides – surmia bignoniowa

Kora. Na pniach szarobrązowa, podłużnie bruzdowana. Młode pędy nie drewnieją w całości i częściowo przemarzają.

Liście. Duże, sercowate (10–20 cm długości), zwykle bez kłap, roztarte pachną nieprzyjemnie. Wiosną wyjątkowo późny rozwój. Jesienią żółte i wczesnie opadają.

Kwiaty. W wielokwiatowych wiechach; pojedyncze kwiaty duże (4–5 cm średnicy), białe, wewnątrz z fioletowymi i żółtymi plamkami; późne – w VII–VIII.

Owoce. Cienkościenne łuszczyzny (20–35 cm długości i 5–8 mm średnicy). Pozostają na roślinie przez całą zimę.

System korzeniowy. Typu sercowatego; korzenie grube i mięsiste.

Wymagania: bez większych wymagań glebowych. Na glebach suchszych lepsze drewnienie pędów i mniejsze uszkodzenia mrozowe. Stanowiska słoneczne, ciepłe, najlepiej

osłonięte od wiatrów. Średnia odporność na mróz, zwłaszcza młodych roślin. Znosi zanieczyszczenia powietrza. Dobrze rośnie w warunkach miejskich. **STREFA 6B**

Walory dekoracyjne i zastosowanie: wyjątkowo atrakcyjne, duże i obfite kwiaty w lecie; oryginalne i długo wiszące owoce oraz malowniczy pokrój i duże, egzotycznie wyglądające liście – to podstawowe walory surmii. Drzewo do stosowania pojedynczo w parkach i zieleni miejskiej oraz ogrodach przydomowych. Koniecznie w sprzyjających warunkach mikroklimatycznych i siedliskowych. Korona daje dużo cienia.

Odmiany:

'Nana' – drzewo do 4–7 m wysokości. Najczęściej w formie piennej. Korona początkowo kulista, potem płaskokulista. Cenne, wolno rosnące drzewo do mniejszych ogrodów. Wymagania podobne jak gatunku.

Rodzaj: *Campsis* – milin

Liczy 2 gatunki. Pnącza. Liście sezonowe, nakrzyżległe. Rośliny **jednopienne**. Owoce – grubościennie łuszczyzny z licznymi, płaskimi, oskrzydłonymi nasionami.

Rozmnażanie: najczęściej przez sadzonki korzeniowe, niekiedy szczeni się w rękę w I–II przez stosowanie lub w klin na kawałkach korzeni *C. radicans*. Można również stosować rozmnażanie przez odkłady płaskie.

Gatunek: *Campsis radicans* (L.)Seem. – **milin amerykański**

Występowanie: Ameryka Północna; w wilgotnych lasach, nad rzekami.

Catalpa bignonioides – surmia bignoniowa